

Een groepje van negen kinderen, in de leeftijd van tien tot veertien jaar, staat in een ruime kring in de theaterzaal. Ze schudden met hun armen en benen, maken zichzelf lang, ontspannen hun schouders en trekken gekke gezichten. Ze zoemen en pruttelen, ze zingen van heel hoog tot diep in hun tenen en weer terug. Na deze voorbereidende oefeningen gaan ze vandaag voor het eerst het hele stuk, alle scènes achter elkaar, spelen. Ik mag daar bij zijn.

“Mijn moeder heeft het affiche van de voorstelling gestuurd naar iedereen die we kennen,” zegt Vivica trots.

Aan de lange tafel in de foyer van het Annatheater zitten ze, de jonge spelers. Ze vertellen om beurten en door elkaar heen enthousiast over het stuk. Sinds augustus zijn ze er al mee bezig. Door creatieve spel oefeningen ontdekten ze welk soort rol bij hen zou passen. De keuze viel op dit stuk, dat ze een combinatie vinden van drama en fantasie. Het is een bestaand stuk, maar het is herschreven. ‘Daardoor zijn alle foute grappen eruit gehaald. Wel zonde’, vindt Teun. Bart, met hoed, vertelt dat sommige klasgenoten op school het wel een beetje raar vinden: “Jongens moeten voetballen”.

Terwijl Iza, die de koningin speelt, een zwarte jurk aangemeten krijgt, zegt Emma dat ze bij haar in de klas vinden dat toneelspelen wel bij haar past. Emma speelt in het stuk de rol van Sneeuwwitje.

Eigenzinnig sprookje

“Als niet alle vijf avonden uitverkocht zouden zijn, dan heeft mijn oma beloofd dat ze wel vijf keer komt kijken!” zegt Teun.

Romy en Yasmine zijn vriendinnen. Romy speelt de heks, zo krom als een hoepel. Yasmine speelt Snuffel, een van de dwergen met een uitzonderlijk goede neus. Ze ruikt de heks van verre en ze vindt dat de prins stinkt naar zeep en aftershave. Bart speelt de koning, die door de boze koningin ‘helemaal is ingepakt’, zoals Sneeuwwitje zegt. Elise speelt de niezende dwerg, en doet dat luid en met overgave. Ze hebben allemaal twee of drie verschillende rollen.

Nee, ze hebben weinig last van zenuwen. ‘Als je één stap op het podium hebt gezet is de spanning weg’, weet de meest ervaren speler, Teun, die al voor het zevende jaar mee doet. “Ik wil graag acteur worden”. Dat zegt Pepijn, de benjamin van de groep. Hij speelt de betoverde prins in de spiegel, die de boze koningin moet vertellen dat zij niet langer de mooiste van het land is.

Vol overgave

Het is een plezier om ernaar te kijken. Geconcentreerd en met overgave spelen ze alle negen. Ze zitten helemaal in hun rol, ook als ze geen tekst hebben zie je aan kleine bewegingen dat ze betrokken zijn bij de scene. Knap hoor.

Er is nog geen decor, waardoor ze soms vergeten waar de deur is, en er wordt nog met bankjes geschoven waar straks een bordes voor het kabouterhuis staat. Maar dat maakt niet uit, ze spelen zo, dat het geen moeite kost de beelden erbij te denken.

Als het stuk afgelopen is, gaan ze nog even in een kring zitten om na te praten. Ik merk dat ik met moeite de grijns van mijn gezicht kan halen. Zo leuk was het.

Regisseur Lavínia

Lavínia Germano, regisseur van het stuk, bevestigt wat de kinderen vertellen. “Het is een fijne groep, ze willen hard werken, en ze zijn heel gedisciplineerd. Wat ik mooi vind is dat ze elkaars sterke punten waarderen!”. Een belangrijk uitgangspunt voor Lavínia is dat ze aan de zintuiglijke beleving van de spelers wil werken: ze moeten zien, proeven, ruiken terwijl ze spelen. Dan kruipen ze echt helemaal in hun rol, en zijn ze het even ook echt.

“Nee, we zijn echt nog niet klaar”, zegt ze. “De tekst kan genuanceerder, er moet nog ritme in het spel komen. De mise-en-scène moet nog uitgewerkt worden. Maar we liggen goed op schema. Je zult zien, als we alles in de laatste twee weken in elkaar zetten, met alle techniek en het decor erbij, dan vallen alle puzzelstukjes op zijn plaats”.

Ik ga zeker kijken naar het eindresultaat!

Het zou jammer zijn als je deze voorstelling zou missen. Ga er naar toe met of zonder kinderen of kleinkinderen. Je wordt er zelf weer even kind van!

Marije Goris